Probă de evaluare sumativă la limba și literatura română la clasa a IV-a

prof.înv.primar CORNECI ADELA

Școala Gimnazială ”Coresi” Târgoviște

Citește textul:

La marginea orașului mic, mititel, se afla o curte în paragină și, în curte, o casă veche. Acolo stătea Pippi Șosețica. Pippi avea nouă ani și locuia singură. Nu avea nici mamă, nici tată. Dar asta nu era rău deloc, căci astfel nimeni n-o zorea la culcare tocmai când se distra pe cinste. Pippi avusese, cândva, un tată pe care îl iubise foarte mult. Și avusese, de bună seamă, și o mamă, dar trecuse atâta amar de vreme de atunci, că nu și-o putea aminti defel. Fata spunea că mama era acum în ceruri și o privea printr-o bortă de nori. Pippi îi făcea de multe ori cu mâna și-i spunea:

Nu-ți face griji! Mă descurc eu!

Dar pe tata nu-l uitase Pippi. Fusese căpitan pe-o corabie și navigase pe mări, iar Pippi călătorise cu el până când fusese aruncat peste bord de o furtună și dispăruse fără urmă în valuri. Însă Pippi era cât se poate de sigură că avea să se întoarcă într-o bună zi. Era convinsă că plutise pe ape până la malul unei insule locuite de oameni cu pielea ca abanosul, unde ajunsese rege.

Mama-i înger și tata e rege! N-are nimeni așa părinți! obișnuia Pippi să se laude.

Lângă curtea ei erau o altă curte și o altă casă. În casa aceea locuiau o mamă, un tată și doi copii drăguți: un băiat, Tommy, și o fetiță, Annika. Erau doi copii tare cuminți și ascultători. Tommy nu-și rodea niciodată unghiile și făcea întotdeauna ce zicea mama. Annika nu se lua la ceartă când nu i se făcea pe plac și arăta întotdeauna îngrijit în rochițele ei de bumbac bine călcate, pe care era mereu atentă să nu le murdărească. Tommy și Annika se jucau frumos împreună, în grădină, dar își doriseră de multe ori să aibă un prieten de joacă. Pe vremea când Pippi călătorea pe mări cu tatăl ei, obișnuia să se uite printre ulucile gardului și să ofteze:

Ce păcat că nu stă nimeni acolo! Ce bine ar fi să se mute cineva care are copii!

În acea după-amiază frumoasă de vară, când s-au întâlnit prima dată, stăteau ei așa și se tot gândeau ce să facă, dar nu le venea nicio idee. Deodată poarta casei vecine se deschise și se ivi o fetiță. Cea mai ciudată fetiță pe care o văzuseră vreodată! Era chiar Pippi Șosețica, care pornise în plimbarea de dimineață. Și Pippi arăta cam așa: un păr roșu ca morcovul, în două codițe împletite strâns, ce stăteau ridicate ca două bețe, un nas ca un cartofior, plin de pistrui, o gură până la urechi și dinți albi și frumoși. Rochița ei era de-a dreptul curioasă. Pippi și-o cususe singură. Voise să-și facă o rochie albastră, dar nu-i ajunsese stofa, așa că o peticise pe ici, pe colo, cu bucăți de material roșu. Picioarele lungi și subțirele erau încălțate cu ciorapi lungi, unul maro și unul negru, și cu o pereche de pantofi de două ori mai lungi decât tălpile lui Pippi.

Pippi mergea pe stradă cu un picior pe trotuar și unul în șanț. Apoi mergea de-a-ndărătelea, ca racul, ca să nu mai trebuiască să se întoarcă, vezi bine! Când ajunse în dreptul casei, se opri. Copiii se cercetară în tăcere. În cele din urmă, Tommy zise:

- De ce mergi așa?

- De ce merg așa? se miră Pippi. N-are voie omul să meargă cum poftește? Doar trăim într-o țară liberă, nu? Și, dacă vrei să știi, în Egipt toată lumea merge așa și nu i se pare nimănui ceva curios.

- De unde știi? întrebă Tommy. Ce, ai fost în Egipt?

- Dac-am fost în Egipt? Ba bine că nu! Am fost peste tot în lume și-am văzut chestii mai ciudate decât oameni care merg de-a-ndărătelea! Mă-ntreb ce-ai fi zis dacă mă vedeai mergând în mâini, ca-n Indochina.

- Minți de-ngheață apele! zise Tommy.

Pippi stătu un pic pe gânduri. Îhî, ai dreptate, mint, spuse fetița cu tristețe în glas. E urât să minți! zise Annika, care abia acum îndrăznise să deschidă gura. Da, e foarte urât să minți, întări Pippi, încă și mai posomorâtă. Dar mai uit și eu din când în când, ce să fac… Nu poți să te aștepți să spună mereu adevărul un copil c-un înger drept mamă, un rege drept tată și care a călătorit pe mări toată viața. Și, dacă vrei să știți, în Congo nu spune nimeni adevărul. Nici măcar un singur om! Toată lumea minte cât e ziua de lungă. Se apucă pe la șapte dimineața și o țin așa până la apusul soarelui. Așa că, dacă se-ntâmplă să mai mint, să mă iertați, e din cauză c-am stat mult în Congo. Ia ziceți, ne-mprietenim sau nu?

Tommy și Annika fură întru totul de acord, așa că porniră împreună spre casa noii lor prietene, Pippi Șosețica.

(*Pippi Șosețica*, după Astrid Lindgren)

1. *Completează enunțurile cu informații din text:*

Personajele textului sunt: …….

Pippi Șosețica locuia la …….

Tatăl ei fusese ……..…….

Tommy și Annika își doriseră ……..

Pippi era o fetiță ……..…….. Ea îi spunea mamei ……

Pe vremea când trăia tatăl ei, Pippi ……

Rochița fetiței arăta ciudat pentru că …….

Fetița se întristează atunci când ……

2. Scrie ideile principale corespunzătoare fragmentelor marcate.

1)……

2)

……..

3)

……

4) Pippi le spune copiilor multe lucruri neadevărate.

5)…….

3. Scrie 3 idei secundare corespunzătoare fragmentului al patrulea.

4. a. Subliniază adjectivele din enunțul:

Picioarele lungi și subțirele erau încălțate cu ciorapi lungi, unul maro și unul negru, și cu o pereche de pantofi de două ori mai lungi decât tălpile lui Pippi.

b. Completează tabelul următor cu adjectivele identificate la punctul a.

	gen feminin	gen masculin	gen neutru
număr singular			
număr plural			

c.Scrie adjective potrivite pentru:

” minte de îngheață apele”- ……..

”nu se lua la ceartă când nu i se făcea pe plac” - ……..

”- Nu-ți face griji! Mă descurc eu!”- ……

5. Redactează un text în care să o prezinți pe Pippi Șosețica, pe baza următorului plan:

Cine este ? Unde locuiește?

Ce însușiri fizice are ? Cum se îmbracă?

Ce însușiri morale și sufletești are?

Cum se comportă? De ce crezi că se comportă așa?

Cu cine se împrietenește?

Ai vrea să fii prieten/ prietenă cu Pippi? De ce? (*Argumentează scriind ce anume apreciezi la ea, ce te învață etc.).*